

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obo/5/2018
Identifikačné číslo spisu: 4098899925
Dátum vydania rozhodnutia: 25.10.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:4098899925.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Gabriely Mederovej a sudcov JUDr. Aleny Prieceleovej a JUDr. Viery Pepelovej v právnej veci žalobcu: GENARO INVESTMENTS LIMITED, so sídlom Meliza Court, Floor 4, Arch. Makariou III 229, 3105 Limassol, Cyprus, identifikačné číslo: HE 138109, právne zast.: TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., advokátska kancelária so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1/ N. E., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom N. H. N. XXX, právne zast.: JUDr. Robert Schuchmann, advokát so sídlom Nám. M. R. Štefánika 6, Komárno, 2/ B. E., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Q. L. XX, Z., o zaplatenie 62 617,01 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 24Cb/285/1998-518 z 31. októbra 2017, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 24Cb/285/1998-518 z 31. októbra 2017 p o t v r d z u j e .
II. Žalobca m á proti žalovanému 1/ n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Nitre ako súd prvej inštancie napadnutým v poradí druhým rozsudkom uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 62 617,01 eura s 19,6% úrokom z omeškania ročne od 01. 05. 1998 do zaplatenia s tým, že v rozsahu plnenia poskytnutého jedným zo žalovaných zaniká povinnosť druhého žalovaného. V II. výroku súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovaným 1/ a 2/ v rozsahu 100%.

2. Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žaloba o zaplatenie sumy 1 886 399,90 Sk s príslušenstvom bola podaná dňa 06. 10. 1998 ešte pôvodným žalobcom, obchodnou spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s. Žalobou bol uplatnený nárok na zaplatenie nesplatenej časti úveru poskytnutého žalovaným 1/ a 2/ na základe úverovej zmluvy uzatvorenej dňa 12. 11. 1993, pričom účelom poskytnutého úveru vo výške 5 000 000,- Sk bola výstavba EUROCAR-CENTRUM Marcelová. Splatnosť dlžnej sumy zo zmluvy o úvere nastala dňa 20. 12. 1997. Návratnosť úveru mala byť zabezpečená zriadením záložného práva na hnutelné veci, ako aj nehnuteľnosti, a to záložnými zmluvami č. 1/21541/38, č. 2/21541/38 a č. 3/21541/38. Žalovaní 1/ a 2/ prestali splácať úver po dátume 20. 06. 1996, pričom žalovaný 1/ svoje záväzky uznal na rokovaniach so žalobcom, ale dlžnú

sumu neuhradil.

3. Uznesením č. k. 24Cb/285/98-50 z 24. 01. 2000 súd prvej inštancie pripustil, aby do konania na strane žalovaných pristúpil N. E., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom H. XXX, N. E. ako žalovaný 3/ a G. E., B. XX. XX. XXXX, trvale bytom H. XXX, N. E. ako žalovaná 4/, a zároveň pripustil zmenu petitu žaloby tak, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 1 886 400,- Sk s 19,6% úrokom od 01. 05. 1998 do zaplatenia, pričom žalobca je oprávnený sa domáhať uspokojenia od žalovaných 3/ a 4/ predajom nehnuteľností v ich vlastníctve, na ktorých je zriadené záložné právo v prospech žalobcu. Uznesením č. k. 24Cb/285/98-57 z 15. 03. 2000 súd pripustil ďalšiu zmenu petitu žaloby tak, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 1 886 400,- Sk s 19,6% úrokom z omeškania ročne od 01. 05. 1998 do zaplatenia, pričom žalobca je oprávnený domáhať sa uspokojenia od žalovaných 3/ a 4/ výlučne len nariadením predaja založených nehnuteľností a poukázaním výťažku z predaja v tejto sume žalobcovi.

4. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 24Cb/285/98-176 z 28. 07. 2008 pripustil, aby do konania na miesto pôvodného žalobcu vstúpila spoločnosť GENARO INVESTMENTS LIMITED (terajší žalobca). Následne súd prvej inštancie vo veci prvýkrát rozhodol rozsudkom č. k. 24Cb/285/1998-340 z 15. 12. 2009 tak, že žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 62 617,01 eura s 19,6% úrokom z omeškania ročne od 01. 05. 1998 do zaplatenia, žalobu voči žalovaným 2/, 3/ a 4/ zamietol a o trovách si vymienil rozhodnúť až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Na základe odvolania podaného žalobcom, ako aj žalovaným 1/, bol rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola žalovanému 1/ uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 62 617,01 eura s 19,6% úrokom od 01. 05. 1998 do zaplatenia a vo výroku, ktorým súd žalobu voči žalovanej 2/ zamietol zrušený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Obo/9/2011-396 z 25. 10. 2011. a vec bola v tejto časti vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Podľa odvolacieho súdu bol nesprávny záver súdu prvej inštancie, že žalobca neposkytol úver aj žalovanej 2/, keď úverové prostriedky mali byť žalovanému 1/ poskytnuté na účely podnikania a rovnako, že postavenie žalovanej 2/ vo vzťahu k vymedzeniu jej práv a povinností z úverovej zmluvy je neurčité a nejasné.

5. Na základe vykonaného dokazovania po zrušení prvého rozsudku súdu prvej inštancie a vrátení veci odvolacím súdom na ďalšie konanie, súd prvej inštancie ustálil na základe vykonaného dokazovania, že dňa 22. 11. 1993 bola uzavretá úverová zmluva, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru na základe písomnej žiadosti podniku z 02. 08. 1993 vo výške 5 000 000,- Sk pri úrokovej sadzbe + 5% nad základnú sadzbu ročne s lehotou splatnosti do 20. 12. 1997. Úver bol poskytnutý na výstavbu EUROCAR-CENTRUM Marcelová a čerpanie úveru bolo dohodnuté v dvoch častiach, vo výške 2 000 000,- Sk do 03. 12. 1993 a do 28. 02. 1994 vo výške 3 000 000,- Sk. Úver mal byť splatený v 16 štvrtročných splátkach po 312 500,- Sk so splatnosťou prvej splátky dňa 21. 03. 1994 a poslednej dňa 20. 12. 1997. Úroky boli splatné vždy do 30. dňa každého mesiaca s prvou splátkou dňa 30. 11. 1993. Právny nástupca pôvodného veriteľa a zároveň pôvodný žalobca, obchodná spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s., opakovane (19. 09. 1997, 03. 11. 1997 a 28. 08. 1998) písomne vyzvala žalovaného 1/ na zaplatenie dlžnej sumy z predmetnej úverovej zmluvy, naposledy vo výške 1 886 399,90 Sk na istine a 93 210,70 Sk na úrokoch. Zo záznamov z rokovaní s dlžníkom zo dňa 02. 05. 1997, 29. 05. 1997, 21. 07. 1997 a 03. 02. 1998 vyplýva, že uvedené rokovania boli vedené len so žalovaným 1/, pričom v zázname z 03. 02. 1998 žalovaný 1/ uznal pohľadávku pôvodného žalobcu, ktorá ku dňu 03. 02. 1998 mala predstavovať sumu 2 918 834,30 Sk. Uvedená pohľadávka má predstavovať dlžnú sumu z poskytnutého úveru a má byť zložená z istiny vo výške 2 870 800,- Sk a úrokov vo výške 48 034,30 Sk. Žalovaný 1/ následne uhradil uvedené úroky v plnej výške a istinu v časti 72 000,- Sk. Podľa stavu úveru k 30. 06. 2000, bol dlh žalovaného 1/ na istine vo výške 1 886 399,- Sk a na úrokoch vo výške 798 314,- Sk, spolu vo výške 2 684 714,- Sk. Podľa oznámenia pôvodného žalobcu dlh z úveru predstavoval ku dňu 03. 02. 1998 na istine sumu vo výške 1 886 399,90 Sk a na úrokoch 123 911,60 Sk.

6. Súd prvej inštancie ďalej ohľadne posúdenia trvania záväzku v čase rozhodovania súdu a výšky pohľadávky uplatnenej žalobcom poukázal na písomné uznanie záväzku obsiahnuté v zázname z rokovania s dlžníkom z 03. 02. 1998, kde žalovaný 1/ uznal voči pôvodnému žalobcovi pohľadávku z úverového vzťahu ku dňu 03. 02. 1998 vo výške 2 870 800,- Sk na istine a vo výške 48 034,30 Sk na úroku. Skúmanie ďalšej výšky dlžnej sumy na úroku pri tom bolo pre rozhodnutie vo veci už nepodstatné, keď v prvej zmene žalobného petitu pôvodný žalobca upustil od požiadavky, aby mu súd

priznal úrok z úveru a žiadal (tak ako aj súčasný žalobca po zvyšok konania) iba o priznanie dlžnej istiny vo výške 62 617,01 eura (1 886 399,- Sk) s 19,6% úrokmi z omeškania. Uznanie záväzku žalovaným 1/ vytvára vyvrátiteľnú právnu domnienku, že v uznanom rozsahu záväzok trval v čase uznania tak, ako to predpokladá § 323 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“). Ak žalovaný 1/ tvrdil v konaní opak, spočívalo na ňom dôkazné bremeno, ktoré neunesol. Rovnako žalovaný 1/ nepreukázal čiastočné zaplatenie dlžnej čiastky po jej uznaní. Obrana žalovaného 1/ spočívajúca v tvrdení, že na predmetnej listine prišlo k uznaniu „pohľadávky“ a nie „záväzku“, pričom uvedená formulácia nezodpovedá zákonným predpokladom podľa § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka, je neopodstatnená, keď výrazy pohľadávka a záväzok vyjadrujú to isté a pojmovo sa líšia iba z dôvodu, že sú charakterizované cez prizmu rôznych strán záväzku. Nie je pritom možné mať v tu posudzovanej veci dôvodné pochybnosti o tom, že žalovaný 1/ uznal svoj konkrétny záväzok identifikovaný číslom úverovej zmluvy, ako aj jeho pevnou výškou, ktorý zodpovedá jasne vymedzenej pohľadávke jeho veriteľa.

7. Rovnako vyhodnotil súd prvej inštancie ako neopodstatnenú aj argumentáciu žalovaného 1/ o neurčitosti uznávacieho prejavu, keď v ods. 1 listiny má byť obsiahnuté uznanie pohľadávky vo výške 2 918 834,30 Sk, ale v ods. 4 sa žalovaný zaväzuje zaplatiť zostatok úveru vo výške 798 801,- Sk s príslušenstvom. Uvedená argumentácia žalovaného 1/ je vytrhnutá z kontextu, z celkového znenia predmetnej listiny nevzniká žiadna pochybnosť o tom, ktorý záväzok a v akej výške žalovaný 1/ uznal. Zo záznamu je zrejmé, že pôvodne uznaný záväzok vo výške 2 918 834,30 Sk sa vzápätí v dôsledku čiastočného plnenia žalovaným 1/ zredukoval na 2 798 800,- Sk. Zároveň tá skutočnosť, že uznanie záväzku solidárnych dlžníkov vykonal žalovaný 1/ iba sám, nemá žiaden právny význam pre následky vyvolané písomným uznaním záväzku vo vzťahu k dlžníkovi, ktorý ho vykonal. Vo vzťahu k žalovanej 2/ vychádzal súd prvej inštancie z nepochybnej splatnosti celého úveru (splatnosť poslednej splátky nastala k 20. 12. 1997) a z vyjadrenia obchodnej spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a.s. obsahujúceho prehľad splátok úveru a z toho vyplývajúceho stavu dlhu ku dňu 30. 06. 2000, ktorý sa zhoduje so žalovanou sumou. Žalovaný 1/ ani žalovaná 2/ skutočnosť, že oprávnene žalovaná suma by mala byť nižšia, teda že prišlo k jej čiastočnému plneniu, ničím nepreukázali.

8. Súd prvej inštancie zistený skutkový stav právne posúdil tak, že úverovú zmluvu č. 0414-8166853-149-01 posúdil podľa ust. § 497 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), keď uvedená zmluva obsahuje dohodu o všetkých podstatných náležitostiach pre úverovú zmluvu. Vo vzťahu k právnomu posúdeniu plurality dlžníkov súd prvej inštancie uviedol, že viazaný právnym názorom odvolacieho súdu [§ 391 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „C. s. p.“)], vyhodnotil postavenie žalovanej 2/ ako pasívne vecne legitimovaného subjektu a jej záväzok spočíva v zmysle § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka v pasívnej solidarite, keďže je povinná veriteľovi plniť spoločne a nerozdielne so žalovaným 1/.

9. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobe v časti uplatnenej proti žalovaným 1/ a 2/ vyhovel, a to aj v časti úrokov z omeškania, ktoré boli uplatnené v súlade s § 369 ods. 1 a § 502 Obchodného zákonníka. Vzhľadom na plný úspech žalobcu bolo potrebné mu priznať nárok na náhradu trov konania voči žalovaným 1/ a 2/ v rozsahu 100%.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný 1/ s označením odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. e/ a f/ C. s. p., teda súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalovaný 1/ opakovane tvrdí, že v zázname z rokovania z 03. 02. 1998 nie je obsiahnuté uznanie záväzku, keď výslovná formulácia v tejto listine hovorí jasne o uznaní „pohľadávky“. Preto nie sú splnené podľa jeho názoru formálne náležitosti uznania záväzku tak, ako to predpokladá § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka. Zároveň voči tomuto právnomu úkonu namieta, že je neurčitý, keď časť „po vydaní súhlasu s prevodom vlastníckych práv a po inkasovaní čiastky 1 999 999 Sk/suma poukázaná BENZINOL-om do úverového účtu z titulu kúpnej ceny za hnutel'né veci/ sa klient zaväzuje zostatok úveru 798 901 Sk dozabezpečiť hnutel'nými vecami - osobné vozidlá v minimálnej výške 1 200 000 Sk a zároveň sa zaväzuje vyrovnať túto sumu najneskôr do 30. 03. 1998“ sa nezakladá na pravde. Rovnako má byť uznanie záväzku aj nezrozumiteľné, keď v zázname z rokovania z 03. 02. 1998 je uvedená výška istiny 2 918 834,30 Sk a z listinného dôkazu z 28. 08. 1998 vyplýva nedoplatok na istine vo výške 1 886 399,90 Sk. Súd prvej inštancie odmietol vykonať dokazovanie navrhované žalovaným 1/

(zadováženie informácií o stave úverového účtu k 03. 02. 1998, záznam zo všetkých rokovaní so žalovaným). Z vykonaného dokazovania nevyplýva jednoznačne existencia a rovnako ani výška záväzku žalovaných. Súd prvej inštancie preto v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy a tým založil dôvod na zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c/ C. s. p. Z uvedených dôvodov navrhuje žalovaný 1/ odvolaciemu súdu, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie napadnuté odvolaním zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj najvyšší súd) ako súd odvolací (§ 470 ods. 4 zákona C. s. p.) po zistení, že odvolanie žalovaného 1/ bolo podané v lehote podľa § 362 ods. 1 C. s. p., oprávnenou osobou (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu namietaných dôvodov odvolania (§ 379 a 380 C. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného 1/ nie je dôvodné.

12. Odvolací súd sa so závermi súdu prvej inštancie, ako aj s dôvodmi v nich uvedenými stotožňuje v celom rozsahu a na zdôraznenie ich správnosti (§ 387 ods. 2 C. s. p.), reagujúc na odvolacie námietky žalovaného 1/, uvádza nasledovné.

13. S argumentom žalovaného 1/ o nesprávnej formulácii uznania záväzku sa už vysporiadal súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí, pričom správne uzavrel, že z predloženého dokumentu nemôže byť pochyb o tom, že jeho obsahom je uznanie záväzku žalovaným 1/. Žalovaný 1/ žiadnym dôkazmi podloženým spôsobom nespochybnil pravosť tohto dokumentu, ani tú skutočnosť, že uvedená suma by bola neoprávnená. Nepredložil v priebehu súdneho konania žiadne dôkazy preukazujúce splatenie dlžnej sumy na istine úveru v časti, ktorá je uplatnená žalobcom.

14. Uznanie záväzku žalovaným 1/ (v súdnom spise založené na č. l. 23) jednoznačne špecifikuje dlžníka a veriteľa, záväzok prostredníctvom čísla úveru a rovnako aj jeho výšku. Obsahom tohto záznamu z rokovania s dlžníkom je výslovné uznanie pohľadávky veriteľa. Dlžník zároveň vyrovnal zmeškané úroky vo výške 48 034,30 Sk a zaplatil aj časť istiny vo výške 72 000,- Sk. Rovnako je potrebné uviesť, že žalovaný 1/ uznal svoj záväzok aj počas predchádzajúcich rokovaní s pôvodným žalobcom, a to konkrétne dňa 02. 05. 1997 (č. l. 20), dňa 29. 05. 1997 (č. l. 21) a dňa 21. 07. 1997 (č. l. 22), pričom záväzok bol v uvedených dátumoch uznaný vo vyššej výške než si v súčasnosti uplatňuje žalobca. Rovnako aj posledné žalobcom predložené uznanie záväzku žalovaným 1/ sa týka sumy istiny 2 870 800,- Sk, pričom pôvodný žalobca si žalobou uplatnil sumu nižšiu, a to 1 886 399,90 Sk. Žalovaný 1/ teda opakovane uznával svoj záväzok z predmetného úveru (a to vo vyššej výške ako si žalobou uplatnil žalobca) voči pôvodnému žalobcovi, čoho dôsledkom bolo aj dodatočné splácanie istiny ako aj úrokov, a to aj po dátume splatnosti jednotlivých splátok úveru. Súd prvej inštancie správne uviedol, že nie je podstatné, či je v rámci prejavu uznania uvedené uznanie „pohľadávky“ alebo uznanie „záväzku“, keď uvedené charakterizuje totožný záväzkový vzťah, raz z pohľadu povinnosti dlžníka a raz z pohľadu práva veriteľa.

15. Žalovaný 1/ ďalej namieta nesprávnosť uvedeného záznamu z rokovania s dlžníkom z 03. 02. 1998, keď nikdy nemal byť v skutočnosti daný súhlas na prevod nehnuteľného majetku a obchodná spoločnosť BENZINOL a.s. nepoukázala v prospech úverového účtu klienta sumu 1 999 999,- Sk, aj napriek tomu, že uvedené je obsiahnuté v predmetnom zázname, o ktorý sa rozhodnutie súdu prvej inštancie opiera. K uvedenej argumentácii žalovaného 1/ je však potrebné uviesť, že aj keby tento údaj skutočne nebol správny a v tejto časti by išlo o nepresnú informáciu, uvedené sa žiadnym spôsobom nedotýka časti listiny, v ktorej bol obsiahnutý prejav vôle žalovaného 1/ smerujúci k uznaniu záväzku. Ten je, ako bolo konštatované vyššie, dostatočne určitý a zrozumiteľný a nie je žiadnym spôsobom podmienený alebo závislý od týchto žalovaným 1/ spochybnených informácií.

16. Žalovaný 1/ zakladá nezrozumiteľnosť tohto právneho úkonu aj na tej skutočnosti, že na ňom má byť uvedená suma dlžnej istiny vo výške 2 918 834,30 Sk, pričom z ďalšieho listinného dôkazu (žalobná upomienka z 28. 08. 1998) vyplýva, že nedoplatok na istine má byť iba 1 886 399,90 Sk. Uvedené tvrdenie žalovaného 1/ je zavádzajúce. Uznanie záväzku na rokovaní s dlžníkom sa vykonalo dňa 03. 02. 1998. Žalobná upomienka na ktorú žalovaný 1/ poukazuje (na č. l. 18) je zo dňa 28. 08. 1998, teda o viac ako šesť mesiacov neskôr. V tomto čase vykonal žalovaný 1/ viaceré úhrady čo do istiny nesplateného úveru, konkrétne dňa 03. 02. 1998 vo výške 72 000,- Sk, dňa 12. 02. 1998 vo výške 150 000,- Sk, dňa 25. 02. 1998 vo výške 80 000,- Sk, dňa 02. 03. 1998 vo výške 176 178,10 Sk, dňa 17. 03. 1998 vo výške 110 000,- Sk, dňa 07. 04. 1998 vo výške 62 000,- Sk, dňa 23. 04. 1998 vo výške

130 000,- Sk, dňa 11. 05. 1998 vo výške 204 222,- Sk, spolu vo výške 984 400,10 Sk.

17. Na zázname z rokovania s dlžníkom zo dňa 03. 02. 1998 je uvedené, že zostatok istiny je 2 870 800,- Sk. Až spolu s nezaplatenými úrokmi vo výške 48 034,30 Sk tvorí táto suma žalovaným 1/ označenú sumu 2 918 834,30 Sk. Zo žalobnej upomienky zo dňa 28. 08. 1998 však žalovaný 1/ využil údaj o nezaplatennej sume istiny vo výške 1 886 399,90 Sk. Po odpočítaní od pôvodným žalobcom deklarovanej nezaplatennej sumy istiny dlžníkom zo dňa 03. 02. 1998 vo výške 2 870 800,- Sk sumy zaplatených splátok čo do istiny úveru za obdobie od 03. 02. 1998 do 28. 08. 1998 (teda do žalovaným 1/ označenej žalobnej upomienky) vo výške 984 400,10 Sk, zostane suma 1 886 399,90 Sk, teda presne tá suma, ktorú pôvodný žalobca vyčísil v žalobnej upomienke z 28. 08. 1998 a následne uplatnil žalobou. Žalovaným 1/ uplatnená odvolacia námietka o neurčitosti a nezrozumiteľnosti jeho uznávacieho prejavu preto neobstojí.

18. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom a dostatočnom rozsahu, z ktorého vyvodil správne skutkové zistenia a následne vec správne právne posúdil. Žalovaný 1/ žiadnym kvalifikovaným spôsobom nespochybnil dôkazy predložené žalobcom v tomto konaní. Vykonané dokazovanie dostatočne preukazuje oprávnenosť nároku žalobcu, a to aj čo sa týka výšky tohto nároku.

19. Odvolací súd preto vyhodnotil žalovaným 1/ uplatnené odvolacie dôvody ako neopodstatnené a napadnutý rozsudok, stotožňujúc sa s jeho správnosťou, v zmysle § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol v súlade s § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (262 ods. 2 C. s. p.).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je podľa § 421 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané

advokátom (§ 429 ods. 1). Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je: a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou, a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).